

Materiały- szkolenie dla nauczycieli

Cyprien GUIYA

SZILVA Szabolcs

17.04.2017 Castione della Personalà

Czas: 150 - 200 min. (bez przerw)

1. Wprowadzenie: nauczanie

a. Co oznacza „nauczać”? (wg PIV - Plena Ilustrita Vortaro, Pełnego Ilustrowanego Słownika)

- Przekazanie komuś metodycznej wiedzy na temat dziedziny nauki, literatury i innych
- Zwrócenie czyjejś uwagi na sztukę, konkretne działanie, zachowanie itp.
- Precyzyjne pokazanie komuś jak powinien się zachowywać.

b. Jaki jest dobry nauczyciel: pozytywny, spokojny, uważny, dobrze zorganizowany, wyrażający się jasno, gotowy aby samemu się uczyć, uprzejmy, dobrze ubrany(?)

Zadanie 1: Nauczyciel najpierw pyta jakie są cechy dobrego nauczyciela. Każdy indywidualnie powinien napisać kilka swoich myśli a potem cała grupa omawia przemyślenia. Najbardziej trafne myśli nauczyciel dodaje na tablicy pod podpisem „Dobry nauczyciel”.

c. Jaki jest dobry nauczyciel esperanta: wszystkie cechy „dobrego nauczyciela” plus:

- + dobrze zna esperanto
- + zna dużo kultur (aby móc uczyć grupy wielokulturowe)
- + jest tolerancyjny i otwarty
- + przynajmniej trochę zna inne języki

Zadanie 2: Nauczyciel pyta o dodatkowe cechy nauczyciela, które pomagają w nauczaniu esperanta. To praca grupowa, a najlepsze odpowiedzi są zapisywane pod tytułem „Dobry nauczyciel esperanta”.

d. Jakie są potrzebne narzędzia do dobrego nauczania: (wg przydatności: klasa, siedzenia, stół, długopisy, papier, tablica, komputer, mikrofon, projektor)

Zadanie 3: Nauczyciel pyta jakie są potrzebne do nauczania narzędzia. To praca grupowa. Każda grupa tworzy oddzielną listę, zaczynając od najważniejszych, a kończąc na najmniej ważnych rzeczach. Później grupa dyskutuje na temat narzędzi, a nauczyciel wpisuje wszystkie wg ważności na tablicę pod tytułem „Potrzebne narzędzia”.

2. Typy uczniów:

Zadanie: Każdy niech napisze na kartce jedną metodę, dzięki której uczy się najbardziej efektywnie (np. czytając, słuchając muzyki itp.)

- wzrokowcy: Wolą widzieć i tworzyć połączenia między poszczególnymi działami wiedzy. W praktyce oznacza to: wykorzystanie grafiki, tabletek, figurek itp.
- słuchowcy: Lubią powtarzać usłyszane rzeczy. W praktyce oznacza to zadawanie pytań i udzielanie na głos odpowiedzi.
- Kinestetycy: Używają wielu zmysłów, gdyż lubią uczyć się przez praktykę. W praktyce oznacza to: ruch podczas nauki, doświadczanie i eksperymentowanie, scenki, pisanie i pisanie ponownie aby lepiej zapamiętać dany materiał.

Zadanie: Nauczyciel przykleja do ściany trzy kartki papieru: wzrokowcy, słuchowcy, kinestetycy. Uczestnicy piszą w jaki sposób uczą się najbardziej efektywnie, na przykład: uczenie się słów przy pomocy wielokrotnego przepisywania/kopiowania. Wszyscy przyklejają swoje kartki na ścianie pod typem ucznia, do którego ich zdaniem najlepiej pasuje dany sposób. Sposób może być odpowiedni dla dwóch lub trzech typów i wklejony pomiędzy, w przypadku braku możliwości ustalenia, która grupa należy do konkretnej metody. Nauczyciel czyta kilka z nich. .

3. Komunikacja

1. Czym jest komunikacja: wymiana informacji między dwiema lub większą ilością osób.
2. Sposoby komunikacji:

- Werbalne: ustne, pisemne
- Niewerbalne: kontakt wzrokowy, poza, gesty, mowa ciała, ton głosu, dotyk.

4. Metody nauczania:

Metody to:

- działania nauczyciela (sposób prezentacji, techniki nauczania)
- używanie narzędzi (tylko mowa, książka, mikrofon, projektor)
- forma współpracy (indywidualna, w parach, grupach, klasie)

a) bezpośrednia:

- cel: nauczanie języka obcego jak ojczystego: naturalnie, mówiąc, nie przez pośrednictwo innego języka obcego
- nie używa się tłumaczenia
- ważny przedstawiciel tej metody: Andreo Cseh (pierwszy użył tej metody w nauczaniu esperanta)
- odpowiednie głównie dla słuchowców i kinestetyków

b) fizyczna:

- wykorzystanie zmysłów: połączenia między fizycznym działaniem a pamięcią
- odpowiednie głównie dla kinestetyków

c) gramatyczno-tłumaczeniowa:

- bazowa i najstarsza metoda nauki
- bazuje na nauczaniu gramatyki i robieniu zadań, mnóstwo tłumaczeń
- nauczanie schematów myślenia w używaniu języka
- w nauczaniu esperanta możliwie najlepsza metoda w grupie, w której wszyscy mówią w tym samym języku → Dlaczego nie używać prostoty gramatyki esperanto w nauczaniu?
- dobra dla wzrokowców

d) mówiona:

- cel: język mówiony
- ćwiczenia bazują na słuchaniu, mówieniu, powtarzaniu
- głównie: słuchowcy

e) metoda audiowizualna:

- używa się wielu elementów: słuchu, wzroku, pisania, rozumienia, mówienia
- odpowiednie dla każdego typu ucznia

Zadanie 1: Uczniowie decydują, która metoda jest najodpowiedniejsza dla którego typu.

Zadanie 2: Nauczyciel tworzy 5 grup i każda grupa otrzymuje po 1 metodzie nauczania (jeśli jest za mało osób możemy stworzyć 4,3 lub 2 grupy i w tym wypadku prezentować mniej metod nauczania poprzez przykład). Pierwszym zadaniem uczniów jest opis zalet i wad konkretnej metody. Później zaprezentowanie jej. Po prezentacjach nauczyciel przydziela wady i zalety do ułatwień i utrudnień oraz omawia je.

	bezpośrednia	fizyczna	gramatyczn	mówiona	audiowizualn a
ułatwieni a	- złapanie zainteresowania - utrzymanie go	- przygotowanie	- przygotowanie	- mało pracy w czasie lekcji	- nauczyciel może w jej czasie trochę odpocząć i nie jest to marnowanie czasu grupy
utrudnien ia	- trudno przygotować	- w grupie międzynarodowej	x	- dużo przygotowań (w	- dużo wyjaśniania

		mogą pojawić się nieporozumienia, nauczyciel musi być na to przygotowany		przypadku grupy która niechętnie mówi)	- dużo przygotowań
avantaż	- uczniowie nie używają swoich języków narodowych - efektywna - łatwo przyswajalna - konieczność nauki - szybkie efekty w postaci mówienia	- uwaga grupy jest utrzymana - różnie poziom energii - łatwa w przypadku uczenia się na pamięć	- szybkie i dobre zrozumienie	- szybkie postępy w mówieniu i rozumieniu	- łatwo zapamiętać (używając wszystkich zmysłów: wzroku, słuchu, dotyku) - bardzo efektywna
mala.	- możliwość niezrozumienia, nieporozumienia z nauczycielem itp.	- nie można nauczyć wszystkiego tą metodą	- możliwość znudzenia, „zaśnięcia” itp. - wolne zapamiętywanie przez tę metodę - ciężkie zadania - dobra dla nauczania esperanta: dlaczego nie użyć prostoty esperanta?	- wolne postępy w pisaniu i czytaniu	- dużo potrzebnych narzędzi - techniczne sprzęty mogą się popsuć

Zadanie 2: Scenka do odegrania: Jedna osoba jest nauczycielem, inni są uczniami. Każda grupa otrzumuje jakąś część esperanckiej gramatyki/słownictwa, którego muszą nauczyć wg wcześniej wybranej metody. Po przygotowaniu uczniów- prezentacja. Potem wszyscy omawiają wyniki i wyciągnięte wnioski.

Wniosek: nie istnieje „jedna dobra metoda”, trzeba je ze sobą łączyć gdyż ich efektywność zależy od wielu czynników: celu, grupy, typu uczniów itp.

5. Plan lekcji:

a) Plan lekcji składa się z:

- Detali dotyczących przeprowadzenia lekcji (uczniowie, szkoła, data, czas, temat i tym podobne)
- Poziomu który chcemy osiągnąć
- Opisu celu
- Materiałów które będą używane w czasie lekcji

b) Planowanie czasu lekcji składa się z:

- zadań (nazwa zadania)
- potrzebnych narzędzi
- formy pracy, jej opisu
- zasady dydaktyki (jakie dydaktyczne cele chcemy osiągnąć)
- bezonatajoj (kiel ekz-e: skribilo por ĉiuj, tabulo ks.) potrzebnych materiałów (na przykład: długopis dla każdego, stół etc.)
- czasu pracy

Zadanie: Po prezentacji uczniowie otrzymują prawie zupełnie pusty plan czasu pracy, oddzielnie pocięte kartki z jego częściami. Ich zadaniem będzie uzupełnienie planu za pomocą

otrzymanych materiałów. Jest to praca w grupach. Aby ułatwić zadanie, uczniowie otrzymają wcześniej wydrukowany pełny plan, aby sami mogli ocenić czy dobrze wykonują zadanie.

Bibliografia:

KOVÁTS, K. (red) (2009): Manlibro pri instruado de Esperanto, Espero / ILEI - Partizánske / Hago

SAT (2005): Plena Ilustrita Vortaro de Esperanto, Parizo

Wennergren, B.: Plena Manlibro de Esperanta Gramatiko. <http://www.bertlow.com/pmeg>